

Sygn. akt VI GC 64/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

W. D.

przeciwko:

Towarzystwo (...) w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) w W. na rzecz powoda W. D. kwotę 2 195,97 zł (dwa tysiące sto dziewięćdziesiąt pięć złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 895,97 zł (jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt pięć złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) od dnia 8 lipca 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) w pozostałym zakresie powództwo oddala;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 798,28 zł (siedemset dziewięćdziesiąt osiem złotych dwadzieścia osiem groszy) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 64/17/3

UZASADNIENIE

Powód W. D. pozwem z dnia 30 sierpnia 2016 roku wniósł o zasądzenie od pozwanej Towarzystwa (...) w W. kwoty 3.480,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 3.180,33 zł od 8 lipca 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wskutek zdarzenia z dnia 7 czerwca 2016 r., uległ uszkodzeniu samochód marki M. (...) o nr rej. (...). Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. Powód na podstawie cesji z dnia 20 lipca 2016 r. zawartej z B. M. nabył prawo do odszkodowania z tytułu szkody z dnia 7 czerwca 2016 r. Pozwana wypłaciła odszkodowanie w kwocie 13.194,27 zł. Celem ustalenia faktycznego kosztu naprawy pojazdu, zlecono wykonanie kalkulacji w której ustalono, że rzeczywisty koszt naprawy wynosi 16 374,60 zł. Koszt kalkulacji wyniósł 300 zł.

W dniu roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 2491/16 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana Towarzystwo (...) w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że wypłacone odszkodowanie w pełni rekompensuje powstałą szkodę. Zdaniem pozwanej w przedłożonym przez pozwaną kosztorysie bezzasadnie uwzględniono ceny stosowane w autoryzowanych serwisach naprawczych. Pozwana podniosła również, że powód nie wykazał aby poszkodowany przed szkodą naprawiał pojazd wyłącznie przy użyciu oryginalnych części w autoryzowanych serwisach naprawczych. W ocenie pozwanej sporządzenie wyceny kosztów naprawy nie było działaniem koniecznym i celowym wobec czego brak podstaw do obciążania pozwanej kosztami niecelowych działań powoda.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Dnia 7 czerwca 2016 r., uległ uszkodzeniu samochód marki M. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność B. M.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawy kolizji drogowej była pozwana.

Dowód: akta szkody na płycie CD (k. 40).

Pozwana wypłaciła poszkodowanemu z tytułu szkody w pojeździe odszkodowanie w kwocie 13.194,27 zł.

Okoliczność bezsporne.

W dniu 20 lipca 2016 r. poszkodowany i powód zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność z tytułu szkody z 7 czerwca 2016 r.

Dowód: umowa cesji (k. 7), pełnomocnictwo (k. 8).

Powód poniósł koszt w wysokości 300 zł netto tytułem sporządzenia kalkulacji naprawy uszkodzonego pojazdu.

Dowód: kalkulacja naprawy (k. 9-14), faktura VAT (k. 15).

Uzasadniony koszt naprawy samochodu M. (...) o nr rej. (...) wynosi 15 090,24 zł brutto. Naprawa przy użyciu zamienników nie przywróciłaby stanu pojazdu sprzed szkody. Użycie w naprawie części oryginalnych producenta nie będzie skutkowało wzrostem wartości po jego przeprowadzeniu.

Dowód: opinia biegłego sądowego M. D. (k. 93-101), uzupełniająca opinia biegłego sądowego M. D. (k. 122).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o dokumenty, które pod względem treści i formy nie budziły wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd uwzględnił treść opinii biegłego sądowego M. D. uznając, iż wnioski opinii oraz opinii uzupełniającej pozostawały rzetelne, logiczne i odpowiedziały na przedstawione biegłemu zagadnienia.

Sąd oddalił wniosek o wyznaczenie kolejnego biegłego w celu sporządzenia opinii jak również oddalił wniosek o sporządzenie kolejnej opinii uzupełniającej albowiem opinia główna i uzupełniająca w ocenie Sądu są pełne, rzetelne i logiczne.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo wytoczone w niniejszej na uwzględnienie w części.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłanek należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda

i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

W ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazał, iż skutecznie nabył przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzone mu szkody. Nie ma również

znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Należy wskazać, iż w Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 r. o sygn. III CZP 32/03 wskazał, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Nadto Sąd Najwyższy wskazał, iż przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczenia, która może być zróżnicowana, nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte przez podmiot dokonujący naprawy były wyższe od przeciętnych (wyrok SN z 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004, nr 4, poz. 51).

Powołany w sprawie biegły sądowy stwierdził, że uzasadniony koszt naprawy samochodu M. (...) o nr rej. (...) wynosi 15 090,24 zł brutto. Zdaniem biegłego naprawa przy użyciu zamienników nie przywróciłaby stanu pojazdu sprzed szkody. Biegły wskazał, że użycie w naprawie części oryginalnych producenta nie będzie skutkowało wzrostem wartości po jego przeprowadzeniu. Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego. Zdaniem Sądu uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wyniósł 15.090,24 zł brutto.

Należy wskazać, że w ocenie Sądu, w sytuacji gdy nie ma dowodów na to, że w uszkodzonym samochodzie były stosowane przez poszkodowanego zamienniki części, to należy uznać za zasadne skorzystanie przy naprawie z części oryginalnych, gdyż wykorzystanie zamienników nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody. Ciężar dowodu spoczywa w tym zakresie na pozwanym, który kwestionuje użycie wysokiej jakości części do naprawy. Nie wykazał on w niniejszym postępowaniu, że przed szkodą uszkodzone części były zamiennikami.

W zakresie żądanego przez powoda zwrotu kosztów sporządzenia kosztorysu, na tle stanu faktycznego przedmiotowej sprawy, zgodzić należy się z istnieniem adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem - kolizją drogową, a szkodą w postaci, nie tylko wydatków związanych z naprawą uszkodzonego pojazdu, ale i kosztów prywatnej opinii zleconej przez powoda (art. 361 k.c.). W sytuacji, gdy zakład ubezpieczeń zaprzecza swojemu obowiązkowi wypłaty pełnej wysokości odszkodowania, strona poszkodowana niejako zmuszona zostaje do poparcia swoich roszczeń opinią rzeczoznawcy. W ocenie Sądu, w stanie faktycznym niniejszej sprawy koniecznym było więc przed wystąpieniem z powództwem zwrócić się do osoby posiadającej wiedzę fachową o wydanie odpowiedniej ekspertyzy, w oparciu o którą powódka była w stanie określić wysokość wierzytelności, a w konsekwencji oznaczyć wysokość żądania pozwu. Koszt przedmiotowej ekspertyzy stanowi obecnie stratę w majątku powoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z działaniem sprawcy polegającym na spowodowaniu szkody i odmowie zakładu ubezpieczeń wypłacenia pełnej wysokości odszkodowania poszkodowanemu (por. glosa E. Tomaszewskiej do uchwały SN z dnia 18 maja 2004 r., sygn. akt III CZP 24/04). Koszt sporządzenia prywatnej ekspertyzy, w której na żądanie powoda ustalono koszty naprawy uszkodzonego pojazdu, uznać należało zatem za ekonomicznie uzasadniony wydatek poniesiony w celu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Odszkodowanie z umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody za szkody powinno tym samym obejmować także i ten wydatek poniesiony przez powoda.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne w części i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 195,97 zł (15 090,24 zł – 13 194,27 zł + 300 zł = 2 195,97 zł).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 1 895,97 zł od dnia 8 lipca 2016 roku do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

W związku z uznaniem przez Sąd dochodzonego roszczenia w części tj. w kwocie 2 195,97 złotych, Sąd oddalił powództwo w zakresie pozostałej kwoty, tj. 1 284,36 złotych ($3\,480,33\text{ zł} - 2\,195,97\text{ zł} = 1\,284,36\text{ zł}$) orzekając o tym w punkcie 2 sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Na koszty procesu powoda składały się kwota 175 zł z tytułu uiszczonej opłaty sądowej, kwota 17 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwota 589,85 zł uiszczonego wynagrodzenia na poczet sporządzenia opinii biegłego sądowego oraz kwota 1.200 zł tytułem kosztu zastępstwa procesowego strony pozwanej ustalone zgodnie z §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015., poz. 1800), co dało łączną kwotę 1 981,85 zł. Na koszty procesu strony pozwanej składały się kwoty 17 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, oraz koszt zastępstwa procesowego strony pozwanej w kwocie 1.200 zł, co dało łączną kwotę 1 217 zł. W związku z powyższym łączne koszty procesu wyniosły 3 198,85 zł. Powód utrzymał się ze swoim żądaniem w 63 %, a zatem 37 % całości kosztów procesu powinno obciążyć powoda ($3\,198,85\text{ zł} \times 37\% = 1\,183,57\text{ zł}$). Powód poniósł koszty w wysokości 1 981,85 zł a zatem różnicę ($1\,981,85\text{ zł} - 1\,183,57\text{ zł} = 798,28\text{ zł}$) powinna zwrócić mu pozwana o czym orzeczono w 3 punkcie sentencji wyroku.

SSR Jolanta Brzęk